

Springen

De voordeurbel gaat. Sophie doet open. Het is Iris.

‘Hoi Sophie! Kom je bij mij spelen? Wij hebben iets nieuws in de tuin!’

‘Wat dan?’ wil Sophie weten. Maar Iris schudt haar hoofd. ‘Kom maar mee, dan kun je het zelf zien.’

Snel trekt Sophie haar schoenen aan. Hand in hand huppelen ze naar het huis van Iris.

‘Kom mee, het is in de tuin,’ zegt Iris.

Als Iris de tuinpoort opendoet, zet Sophie grote ogen op. ‘Wauw, een trampoline!’ Wat zou ze die ook graag hebben! Maar papa vindt hun tuin er te klein voor.

‘Wel je schoenen uit, hoor!’ zegt Iris.

Sophie doet een sprongetje. ‘Hij veert lekker, zeg!’

‘Kijk, ik kan al een beetje een salto maken,’ roept Iris.

Meteen springt ze een paar keer op een neer. Bij elke sprong komt ze hoger. Sophie wacht ongeduldig. ‘Waar blijft de salto nou?’

‘Even wachten... ik moet... eerst...’ hijgt Iris. Dan stopt ze met springen. ‘Het lukt even niet. Misschien straks, oké?’

Daarna doen ze om de beurt kunstjes. Iris bedenkt steeds nieuwe dingen. ‘Nu gaan we springen, dan op je billen landen, en weer omhoog veren zodat je weer op je voeten komt.’

‘Zullen we nu doen wie het hoogste kan?’ vraagt Sophie. Gelijk zet ze af. Ze stampt zo hard mogelijk, zodat ze nog hoger gaat. ‘Ik kan zo in de tuin van de burens kijken!’ roept ze.

‘Nu hand in hand zo hoog mogelijk!’ stelt Iris voor.

Samen doen ze hun best zo hoog mogelijk te komen. En dan ineens gaat het mis. ‘Niet zo dicht bij de rand!’ roept Iris nog, maar het is al te laat. Sophies linkervoet komt op het harde, blauwe deel van de trampoline. Ze voelt haar voet knikken en struikelt. In haar val trekt ze Iris mee, die boven op haar been terecht komt. Dan schiet er een hele erge pijn door haar knie. Sophie rolt kreunend over de trampoline. ‘Mijn knie! Auw, mijn knie!’

Geschrokken knielt Iris bij haar neer. Ze ziet hoe de tranen over Sophies gezicht rollen. ‘Wacht, ik haal mama!’

De moeder van Iris komt geschrokken aanlopen. Ze bekijkt Sophies knie. ‘Wat vervelend nou, Sophie.’ Ze tilt haar op en draagt haar naar binnen. ‘Ik doe er even een koude, natte lap op, hopelijk trekt de pijn dan wat weg,’ zegt ze.

Maar de pijn wordt alleen maar erger. Iris rent snel naar Sophies huis, en komt even later terug met Sophies moeder. Sophie hoort de twee moeders met elkaar praten. Dan tilt mama haar op. ‘We gaan even naar de spoedeisende hulp, ik wil zeker weten of er niets gebroken is.’

Sophie zet grote ogen op van schrik. ‘Maar... moet ik dan worden geopereerd?’

‘Misschien valt het allemaal wel mee,’ stelt mama haar gerust.

Ze gaan met de auto van Iris’ moeder. Iris kruipt naast haar op de achterbank.

‘Ben jij wel eens geopereerd?’ vraagt Sophie bibberig.

Iris schudt haar hoofd. ‘Maar ik heb wel eens gips om mijn arm gehad.’

Sophie bijt op haar lip. Ze vindt het helemaal niet leuk meer. Bij de eerste hulp moeten ze lang wachten. Eindelijk zijn ze aan de beurt. Sophie trilt helemaal als de dokter haar been onderzoekt. Hij glimlacht. ‘Rustig maar, Sophie. Er is gelukkig niets gebroken of beschadigd. Ik denk dat je over een paar dagen alweer vrolijk rondhuppelt.’

Sophie lacht opgelucht. Maar ze weet niet meer zo zeker of ze wel een trampoline wil.